

Τι θέλει τέλος πάντων
εκτός όλων των άλλων, η
ΝΤΠ; Μα τη διάλυση της
Τουρκίας ασφαλώς!
Τεκμηριωμένα!

*Πως και γιατί η Νέα Τάξη Πραγμάτων θέλει την Τουρκία
διαλυμένη! - Η εισδοχή της Τουρκίας στο ΝΑΤΟ υπήρξε
η...αρχή του τέλους της; - Τα παιχνίδια των ΗΠΑ με τους
Κούρδους - Γιατί οι Εβραίοι και οι Αμερικάνοι παρέδωσαν
τον Οτσαλάν! - Γιατί έπρεπε πάση θυσία να μπει η
Τουρκία στην ΕΕ!*

Γράφει ο Πύρινος Λόγιος

Πριν σχεδόν 40 και κάτι χρόνια, ένας «άγνωστος» ακόμη στην ευρεία πλειοψηφία των Ελλήνων ασκητής του Αγίου Όρους με το ασυνήθιστο όνομα «Παΐσιος», είχε αρχίσει να δέχεται και

κάποιους «ασυνήθιστους επισκέπτες», εκτός των λαϊκών και θεοσεβούμενων που ήταν στη πλειοψηφία τους. Οι επισκέπτες αυτοί ήταν επιστήμονες, θεωρητικοί ή θετικοί, γιατροί, δικηγόροι, ακαδημαϊκοί, ακόμη και πολιτικοί. Η «αύρα» που απέπνεαν οι λόγοι του, είχαν τέτοια δυναμική, που προκαλούσε δέος ακόμη και σε αυτούς οι οποίοι θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν αβίαστα, τουλάχιστον ως «άπιστοι Θωμάδες» στη καλύτερη περίπτωση. Ασφαλώς και όλους αυτούς τους είχε οδηγήσει σε εκείνον το...χριστιανικό «μικρόβιο» που είχαν μέσα τους από παιδιά. Αναμφίβολα. Όμως, τι άλλο εκτός από αυτό, θα μπορούσε να οδηγήσει τα βήματα τέτοιας υφής ανθρώπων προς έναν ασκητή του οποίου το μόνο «όπλο» που είχε ήταν οι λόγοι του οι οποίοι ήσαν βγαλμένοι μέσα από τη φλόγα της Ορθοδοξίας που έκαιγε μέσα στη καρδιά του; Τι θα μπορούσαν εν πάσει περιπτώσει, να αποκομίσουν αυτοί οι ορθολογιστές, από έναν καθαρό εκπρόσωπο μιας ...μεταφυσικής «λογικής»;

Ένας από αυτούς, ο καθηγητής Φυσικής και κβαντομηχανικής Αθανάσιος Ροβοκαλής σε συνέντευξή του, λέει χαρακτηριστικά:

«Η γυναίκα μου άρχισε να μου μιλάει γι αυτόν τον γέροντα με τέτοιο τρόπο, που είχα αρχίσει να προβληματίζομαι. Και είπα να πάω να δω κι εγώ τι σόϊ άνθρωπος ήταν αυτός που έκανε μια γυναίκα σαν τη δική μου να μιλάει με τέτοια λόγια για εκείνον, σαν να επρόκειτο για έναν άγιο. Όταν τον είδα για πρώτη φορά, ήταν νύχτα όταν πήγα στο καλύβι του, ξαφνικά είδα ένα απόκοσμο φώς να τον τυλίγει, για μια στιγμή μόνο. Μετά ανοιγόκλεισα τα μάτια μου έκπληκτος και όταν τον ξαναείδα, είχε μια απλή, ταπεινή μορφή. Την ταπεινή και γαλήνια μορφή που βλέπουμε σε όλες τις εικόνες αγίων στις εκκλησιές. Αλλά το πρώτο φώς, αυτή τη λάμψη που είχα αντικρύσει την πρώτη φορά που τον είδα, δεν πρόκειται ποτέ να τη ξεχάσω».

Αυτό ήταν.

Από εκείνη την στιγμή, ο εν λόγω καθηγητής μιας επιστήμης, που στις μέρες μας αποτελεί την αιχμή του δόρατος της πλήρους αμφισβήτησης του Θείου

ως υπαρκτής Δύναμης, γίνεται ένας από τους πιο θερμούς οπαδούς του. Τόσο θερμός, που δεν διστάζει να λέει παντού πως «ο Άγιος (πλέον) Παΐσιος, μου άλλαξε ριζικά και αμετάκλητα τη ζωή μου».

Ο Γέροντας αυτός λοιπόν, σε όλους αυτούς τους ανθρώπους που τον είδαν και τον γνώρισαν, είπε πράγματα για το μέλλον όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά και του κόσμου ολόκληρου. Πράγματα και καταστάσεις τόσο ριζοσπαστικές και παντελώς απίστευτες, που συγκλόνισαν τους πάντες. Ένα από αυτά, ήταν και η ...επικείμενη **διάλυση της Τουρκίας** και η οριστική εξαφάνιση της από προσώπου γης. Και το είπε στα μέσα περίπου της δεκαετίας του '80 και μάλιστα λίγο πριν ξεσπάσει η κρίση του «Σεισμικ» τον Μάρτιο του 1987, όπου Ελλάδα και Τουρκία ήρθαν σχεδόν μισό βήμα πριν το πολεμικό επεισόδιο.

«Μη στενοχωριέσαι βρε», είχε πει στον Ροβοκαλή τότε ο Άγιος Γέροντας. *«Η Τουρκία θα διαλυθεί και η Κων/πολη θα ξαναγίνει ελληνική. Θα τη πάρουμε τη Πόλη και μάλιστα θα μας τη δώσουν οι ίδιοι οι σύμμαχοι (εννοώντας προφανώς το ίδιο το ΝΑΤΟ, δηλαδή οι Αμερικανοί και οι Αγγλογάλλοι). Όχι γιατί μας αγαπούν, αλλά γιατί αυτό θα είναι το συμφέρον τους».*

Βαριά κουβέντα. Δεν θα μπορούσε να λεχθεί χωρίς συνέπειες, τουλάχιστον σε κοσμικό επίπεδο, εκείνη την εποχή. Ήταν τόσο ριζοσπαστική, τόσο απίστευτη, τόσο ακατανόητη τον καιρό τον οποίον ειπώθηκε, όσο και η... στιγμιαία τηλεμεταφορά ανθρώπων και πραγμάτων, που πραγματεύτηκε η ταινία επιστημονικής φαντασίας του Καναδού Ντέιβιντ Κρόνεμπεργκ «Η Μύγα» στα μέσα της ίδιας δεκαετίας. Βέβαια, όταν έχουμε να κάνουμε με ...ταινίες, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Όταν έχουμε όμως να κάνουμε με «προβλέψεις» τέτοιων κοσμοϊστορικής σημασίας γεγονότων, τα πράγματα αλλάζουν. Ουδείς επίσης, την ίδια δεκαετία, μπορούσε όχι μόνο να προβλέψει, αλλά και να διανοηθεί καν με σοβαρότητα ότι η κραταιά Σοβιετική Ένωση και το Σύμφωνο της Βαρσοβίας θα μπορούσε να καταρρεύσει με πάταγο κι όλας, την επόμενη πενταετία. Κι όμως, σύμφωνα με τα βιβλία τόσο του ίδιου του Αθανάσιου Ροβοκαλή («Ο γέροντας Παΐσιος μου είπε...», 1996), όσο και του Συν/ρχη Ζουρνατζόγλου («Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης», 1993) ο Άγιος Γέροντας το είχε προβλέψει και μάλιστα με ακρίβεια. Ωστόσο για εμάς τους Έλληνες, που τόσα δεινά έχουμε υποστεί από αυτή την τρισκατάρατη τουρκική φυλή εδώ και αιώνες ολόκληρους, θεωρούσαμε και - ας μη γελιόμαστε - θεωρούμε ακόμη, ως άκρως απίστευτο

και ριζοσπαστικό ως γεγονός, μια διάλυση και εξαφάνιση του τουρκικού κράτους.

«...Θα διαλυθεί και μάλιστα θα τη διαλύσουν οι ίδιοι σύμμαχοι...»

Το 1991, μεσούσης της κρίσεως του πολέμου του Κόλπου, ο τότε Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών της κυβέρνησης Μπούς Τζέιμς Μπέικερ, δίνει εντολή στη CIA να βρεθεί ένας τρόπος στο να σταματήσει η φιλονικία μεταξύ των Κούρδων φυλάρχων Μπαρτζανί και Ταλαμπανί, όπως και η εξέγερση των Κούρδων σε όλη την Ανατολική περιφέρεια της περιοχής του λεγόμενου «Κουρδιστάν», μια περιοχή που περιλαμβάνει εδάφη τα οποία βρίσκονται υπό κατοχή από τέσσερις χώρες: Τουρκία, Συρία, Ιράκ, Ιράν, με το μεγαλύτερο μέρος να κατέχεται από την Τουρκία, σε ποσοστό σχεδόν 40%. Ο Αμερικανός αξιωματούχος, δεν είχε μόνο στο μυαλό του την ειρήνευση στην περιοχή, αλλά κάτι περισσότερο. Να επιτύχει μια de facto αμερικανική επιρροή σε μια περιοχή η οποία βρίσκεται σε αστάθεια τόσα χρόνια, όσο «επέτρεπαν» να είναι έτσι οι λογαριασμοί που έμειναν ανοιχτοί από την λήξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Μια περιοχή η οποία επιτρέπει σε όποιον έχει το γενικό κουμάντο σε αυτήν, να ελέγχει όλο το μήκος και το εύρος της Μέσης Ανατολής επί τη κυριολεξία.

Οι Αμερικανοί από νωρίς είχαν καταλάβει το τι θέλουν οι Τούρκοι. Και αυτό που πραγματικά ήθελαν, ήταν εδάφη. Νέα εδάφη, τα οποία θα άλλαζαν και τα ήδη υφιστάμενα σύνορα καθώς και την αποσταθεροποίηση της ευρύτερης περιοχής. Από την εποχή μάλιστα που ήταν πρωθυπουργός ο Ισμέτ Ινονού, δηλαδή από την εποχή της κορύφωσης του Ψυχρού Πολέμου με την τότε ΕΣΣΔ. Ο Ινονού που είχε βάλει ως στόχο της ζωής του το να μπορέσει να ελέγξει πλήρως την Κύπρο και την νεότευκτη ανεξαρτησία της, έκανε τα πάντα για να ωθήσει την κατάσταση στο νησί στα άκρα. Η επιστολή που είχε σταλεί τότε από τον πρόεδρο Τζόνσον προς τον Ινονού ήταν φωτιά και λάβρα. Σχεδόν τον είχε προειδοποιήσει ότι θα είχε μεγάλο κόστος για την Τουρκία μια εισβολή, χώρια που θα προκαλούσε τεράστιο ρήγμα στην νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO και θα δικαιολογούσε και εμπλοκή της Ελλάδας, η οποία Ελλάδα τότε είχε απόλυτο πλεονέκτημα επειδή συμμετείχε τόσο στον Β' ΠΠ, αλλά και στην Κορέα και ο στρατός της ήταν μαρουτοκαπνισμένος. Τότε

ήταν που οι Τούρκοι απείλησαν τις ΗΠΑ με στροφή προς την ΕΣΣΔ και τον νέο της πρόεδρο Λεονίντ Μπρέζνιεφ, ο οποίος και περίμενε το «θείο δώρο» με ανοικτές αγκάλες. Φυσικά ο Τζόνσον δεν «μάσησε» και επειδή ο Ινονού κατάλαβε πως μόνο με τις ΗΠΑ θα μπορούσε να αισθάνεται σίγουρος, υπέκυψε στις πιέσεις και έκανε «πίσω». Εξ' άλλου, υπήρχε και το «μελανό» σημείο στις σχέσεις μεταξύ Τουρκίας-ΕΣΣΔ λόγω των πυραύλων Τζούπιτερ που είχαν αναπτυχθεί επί Κένεντυ στο τουρκικό έδαφος, οπότε, τουλάχιστον με δεδομένη την οργή του Χρουστσόφ ο οποίος είχε φτάσει τα πράγματα στο «παραά δύο» μέσω της κρίσης των πυραύλων στη Κούβα εξ' αιτίας αυτών των πυραύλων Τζούπιτερ αλλά και την εν γένει συμπεριφορά της Τουρκίας, δεν επέτρεπε και πολλά όσον αφορά την άμεση αναθέρμανση των σχέσεων ΕΣΣΔ-Τουρκίας.

Από τότε όμως, οι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες έψαχναν διακαώς να βρουν μια πιο αξιόπιστη λύση, δεδομένου του ότι οι αναλυτές της CIA με μελέτες τους, προειδοποιούσαν τον Λευκό Οίκο συνεχώς πως οι Τούρκοι δεν έχουν καμιά αξιοπιστία και ότι στην πρώτη «στραβή» θα τους πουλήσουν στεγνά. Τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν όταν ανέβηκε στην εξουσία ο Ρίτσαρντ Νίξον, ο οποίος καθιέρωσε με τη σειρά του ως Υπουργό Εξωτερικών τον επονομαζόμενο και «μάγο» της διπλωματίας, τον Χένρι Κίσσιγκερ. Αν εξαιρέσει κανείς το πρόβλημα που παρουσιάστηκε αίφνης μεταξύ των δύο χωρών με την ανατροπή μέσω πραξικοπήματος του τότε πρωθυπουργού Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ (η CIA έκανε ό,τι μπορούσε τότε με τις ανατροπές κυβερνήσεων σε Ελλάδα και Τουρκία αναλόγως των συμφερόντων των ΗΠΑ) ο Κίσσιγκερ, τόσο ως μέλος της κυβέρνησης Νίξον, όσο και της κυβέρνησης Φόρντ, ήταν ο άνθρωπος που εξομάλυνε τις τεταμένες σχέσεις μεταξύ των βουλμικών Τούρκων και των Αμερικανών. Διότι ο Κίσσιγκερ δεν εξυπηρετούσε μόνο τα συμφέροντα της Αμερικής. Εξυπηρετούσε κυρίως τα συμφέροντα της ήδη υφιστάμενης Νέας Τάξης Πραγμάτων, της «υπόγειας κυβέρνησης» των ΗΠΑ, που σκοπό είχε τον πλήρη έλεγχο του πλανήτη. Τότε η Αμερική ήταν, όπως και τώρα, κράτος απόλυτα διχασμένο. Και αυτόν ακριβώς τον διχασμό εκμεταλλεύτηκε ο Κίσσιγκερ, και έδωσε στο πιάτο τη μισή Κύπρο στην Τουρκία. Ο σκοπός δεν ήταν επί της ουσίας ο «φιλοσοβιετισμός» του Μακαρίου. Αλλά ο πλήρης έλεγχος της ευρύτερης περιοχής της Μέσης Ανατολής και σε καμιά περίπτωση εκεί δεν είχε θέση η ΕΣΣΔ, η οποία ήλεγχε μεν τη Συρία, αλλά εάν «κατέλωνε» με κάποιον τρόπο και την Κύπρο, θα ήταν καταστροφή, τόσο για το Ισραήλ, όσο και για το ΝΑΤΟ.

Όταν όμως τα πράγματα άλλαξαν και πάλι όσον αφορούσε τον πολιτικό χάρτη των ΗΠΑ και την αλλαγή σκυτάλης στην προεδρία από τον Φόρντ στον Κάρτερ, οι Αμερικανοί αντελήφθησαν ακόμη πιο ξεκάθαρα τις πραγματικές προθέσεις των Τούρκων. Ο Τζιμι Κάρτερ, εξελέγη πρόεδρος των ΗΠΑ με την ξεκάθαρη βοήθεια σε ψήφους που του παρείχε η ελληνική ομογένεια και με μια σαφή εντολή από μεριάς της προς εκείνον στο να βρεί άμεσα λύση για το Κυπριακό. Ο Κάρτερ, προκειμένου να δείξει σε όλους ότι προσπαθεί να συμβάλλει σε κάποια λύση που να είναι εφικτή και αποδεκτή προς όλους, καλεί τον Ντεμιρέλ (που στο μεταξύ είχε ξαναπάρει την εξουσία κερδίζοντας στις εκλογές τον Ετσεβίτ) σε επίσημη επίσκεψη για συνομιλίες επ' αυτού. Ο Κάρτερ το μόνο που διαπίστωσε ήταν πως απλά, βρήκε «τοίχο» και καμμία διαλλακτική από τον αλαζόνα Τούρκο, ο οποίος μάλιστα του είπε και κατάμουτρα πως «Οι ΗΠΑ θα πρέπει και να ξέρουν να πληρώνουν τους δικούς μας λογαριασμούς, αν θέλουν πραγματικά τη δική μας αφοσίωση», πράγμα που σήμαινε ξεκάθαρα πως αν δεν χωνευτεί από τη Δύση πως ο λογαριασμός που ανοίχτηκε στη Κύπρο κλείνει μόνο με διχοτόμηση του νησιού όπως αυτή που επέβαλλε ο «Αττίλας», οι Τούρκοι δεν θα εξυπηρετούσαν τα συμφέροντα των ΗΠΑ στη περιοχή, ούτε και θα παρίσταναν το «καλό παιδί» και την εμπροσθοφυλακή του NATO. Σαν να του είπε «μας έχετε ανάγκη και θα χορεύετε στο τσιφτετέλι που θα σας παίζουμε». Ο Κάρτερ είχε μείνει άναυδος από τον κυνισμό και την αλαζονεία του Ντεμιρέλ κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα στο να ανατραπεί αυτός σχεδόν άμεσα και για την ακρίβεια μετά από ενάμισι χρόνο με το πραξικόπημα του Κενάν Εβρέν το 1981, φυσικά με την συνεπικουρεία της διαβόητης CIA.

Δεν θα αναλωθώ στο να εξετάσω και την περίοδο της δεκαετίας του 80, όπου τελικά οι Τούρκοι με την «συναίνεση» της κυβέρνησης Ρήγκαν, κήρυξαν και επίσημα την ΤΔΒΚ και πετυχαίνοντας την de facto πλέον διχοτόμηση (όχι όμως και de jure) αλλά και την σοβαρή πρόκληση των Τούρκων στο Αιγαίο με τη κρίση του Σεισμικ το '87. Είναι γνωστά έτσι κι αλλιώς τα γεγονότα. Αυτό όμως που θέλω να τονίσω, είναι ότι μετά την πτώση του Σιδηρού Παραπετάσματος την διετία 1989-91 και την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, η Τουρκία αρχίζει σταδιακά να «χάνει» σε σημασία για την Δύση. Παρά το γεγονός πως συνέβαλε τα μέγιστα στο να κερδηθεί ο Πόλεμος του Κόλλου, η Νέα Τάξη Πραγμάτων που ανακήρυξε και επίσημα ο Τζώρτζ Μπους ο πρεσβύτερος μέσα σε ένα παραλήρημα αλαζονείας, αυτό καθ' αυτό το γεγονός της πτώσης του Ανατολικού Μπλόκ έκανε τους Τούρκους να κοιτάνε με σκεπτικισμό το μέλλον τους. Δεν υπήρχε πλέον ο «μεγάλος εχθρός» μέσω

του οποίου το μόρφωμα του Κεμάλ στην κυριολεξία ζούσε και υπήρχε απομυζώντας οικονομικά και στρατιωτικά τις ΗΠΑ. Η νέα εποχή απαιτούσε πλέον νέες πολιτικές και νέους δρόμους όσον αφορά την ύπαρξη της ίδιας της Τουρκίας ειδ' άλλως η διαίρεση και η συρρίκνωση θα ήταν αναπόφευκτη. Η κίνηση των ΗΠΑ όσον αφορά την επίτευξη ειρήνης μεταξύ των Κούρδων φυλάρχων (πλήν του ΡΚΚ), ήταν το πρώτο σημάδι πως κάτι άλλο άρχισε να «ψήνεται» πίσω από τις ερμητικά κλειστές πόρτες των υπογείων του κτιρίου του Λάγκλεϊ κι αυτό το «κάτι» δεν ήταν καθόλου καλό για την συνέχεια του κεμαλικού μορφώματος.

Τα Ίμια, ο Οτσαλάν και ο ...Ετσεβίτ

«**Το πεπρωμένον, φυγείν αδύνατον**», έγραψε κάποτε ο Πίνδαρος και αποτέλεσε η ρήση αυτή μια αξία ίση με το ευρύτερο νόημα της ύπαρξης του ανθρώπου για τους αρχαίους μας προγόνους. Μια έννοια, η οποία απασχόλησε πάρα πολλούς στοχαστές ανά τους αιώνες οι οποίοι τελικά στην πλειοψηφία τους την απέρριψαν, ισχυριζόμενοι ότι «τίποτε δεν είναι από πρὶν σχεδιασμένο και το μέλλον είναι αποκλειστικά υπόθεση του κάθε ανθρώπου». Είναι όμως έτσι; Ή μήπως «το κάθε ζήτημα που αφορά την ύπαρξη μας, έχει ήδη προγραφεί με βάση τον χαρακτήρα μας και την συμπεριφορά μας;», όπως έχει διατυπώσει ο Γάλλος Κοινωνιολόγος Ντε Σάρλ;

Ας επιστρέψουμε όμως στο θέμα αυτής της μελέτης-πραγματείας που στοχεύει στο να αναλύσει και να αποδείξει κάτι πάρα πολύ σημαντικό που εμάς τουλάχιστον μας αφορά άμεσα.

Όπως επισημάναμε πιο πάνω, η πτώση του Υπαρκτού Σοσιαλισμού και της ίδιας της ΕΣΣΔ (αυτή δηλαδή την απίστευτη ανατροπή της παγκόσμιας γεωπολιτικής σκηνής που έφερε τα πάνω κάτω κυριολεκτικά αλλάζοντας τη φυσιογνωμία πλέον της παγκόσμιας πολιτικής και οικονομικής σκηνής και η οποία ΠΡΟΕΛΕΧΘΗ από τον Άγιο Παΐσιο δέκα και πλέον χρόνια προτού αυτή συμβεί) έφερε σε δύσκολη θέση μια μόνο χώρα: την Τουρκία. Η οποία, αν ήθελε να επιζήσει πλέον, είχε μόνο ένα δρόμο να επιλέξει, την επιθετική εξωτερική πολιτική με άμεσο συνδυασμό την οικονομική ανάπτυξη. Δεδομένου του ότι η πολιτική σκηνή του κεμαλικού μορφώματος μόνο με φουρτουνιασμένα θαλάσσια θα μπορούσε να περιγραφεί, οι πολιτικοί της χώρας θα έπρεπε να συναινέσουν σε πολλά πράγματα που θα έφερναν τελικά

τις αλλαγές που επιθυμούσαν. Η πολιτική προσωπικότητα που αναδεικνύεται την συγκεκριμένη εποχή, δεν είναι άλλη από την Τανσού Τσιλέρ, μια δυναμική Τουρκάλα, που κατορθώνει, μέσω του κόμματος του Ορθού Δρόμου του ήδη πλέον παροπλισμένου και αποσυρόμενου στην προεδρία Ντεμιρέλ, να κερδίσει την αρχηγία του κόμματος (υπήρξε και υπουργός Οικονομικών στη κυβέρνηση Ντεμιρέλ) και μαζί και τις εκλογές το 1993 και με την υποστήριξη του Ρεμπουμπλικανικού κόμματος να καταλάβει την πρωθυπουργία. Απίστευτα μορφωμένη, γοητευτική και με εξαιρετική ευφράδεια λόγου, πρώην καθηγήτρια του πανεπιστημίου του Κονέκτικατ και μεταπτυχιακές σπουδές και διδακτορικό από το πανεπιστήμιο του Γιέηλ στις Πολιτικές και Οικονομικές Επιστήμες, γίνεται η «Σιδηρά Κυρία» της Τουρκίας και παίρνει τα ηνία της χώρας σε μια κυριολεκτικά κρίσιμη καμπή. Το πρώτο της μέλημα ήταν το μάζεμα των οικονομικών δίνοντας μια αναπτυξιακή πνοή στην καθημαγμένη τουρκική οικονομία από την εποχή του Τουργκούτ Οζάλ και ταυτόχρονα, θέτει ως άμεσο στόχο της την αλλαγή του status quo στο Αιγαίο και την πάση θυσία φραγή της Ελλάδας στο να κηρύξει ΑΟΖ και να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα από 6 σε 12 μίλια.

Το μεγάλο επίτευγμα λοιπόν της Τανσού Τσιλέρ, ήταν η υπόθεση των Ιμίων. Όπως ήταν γνωστό τόσο στην ΕΥΠ, όσο και στις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ, το πρότζεκτ αυτό της Τουρκίας, δηλαδή η αμφισβήτηση πάση θυσία μέρους της κυριαρχίας της Ελλάδας στο Αιγαίο, σχεδιαζόταν αμέσως μετά την κρίση του Σεισμίκ, το 1987. Όταν δηλαδή κατάλαβε ο τότε πρωθυπουργός της Τουρκίας Τουργκούτ Οζάλ, ότι θα ήταν σχεδόν αυτοκτονία το να τα βάλει ευθέως με το ελληνικό Ναυτικό. Ήταν μάλιστα κοινό μυστικό, ότι οι Τούρκοι φοβόταν και σεβόταν πολύ τον Ανδρέα Παπανδρέου, παρά τις παλινωδίες του. Εξ' άλλου, το 7 προς 10 όσον αφορά την αμερικανική βοήθεια και προς τα δύο κράτη, ευνοούσε περισσότερο την Ελλάδα παρά την Τουρκία. Έχοντας λοιπόν το στρατοκρατικό καθεστώς ως δεδομένο ότι οι ΗΠΑ θα μπούν στη μέση στο οποιοδήποτε επεισόδιο πήγαινε να δημιουργηθεί (και αυτό είχε να κάνει μόνο από την πλευρά της Τουρκίας) σχεδιάστηκε βήμα προς βήμα ένα στημένο επεισόδιο μεταξύ των δύο χωρών, επιλέγοντας κάποιο μικρό κι ασήμαντο νησάκι που θα γινόταν εφιαλτήριο για την άμεση διεκδίκηση μέρους της ελληνικής υφαλοκρηπίδας. Το πρότζεκτ αυτό ονομάστηκε «Δούρειος Ίππος» και ο σκοπός του ήταν να διεξαχθεί σε μια περίοδο όπου η ελληνική πλευρά θα ήταν σε κατάσταση σύγχυσης. Και η ώρα αυτή άργησε μεν, αλλά ήρθε με την ασθένεια του Παπανδρέου και την αναγκαστική αλλαγή πρωθυπουργού. Το περιβάλλον του Παπανδρέου, πίστευε ότι

γρήγορα θα υπήρχε ανάνηψη του Προέδρου και τον έπεισαν να δώσει το «δαχτυλίδι» στον Σημίτη, προκειμένου να υπάρξει «ειρήνη» μεταξύ των «εκσυγχρονιστών» και των «λαϊκιστών» στο ΠΑΣΟΚ. Ήταν το μοιραίο λάθος. Σχεδόν τρεις μέρες μετά την αλλαγή σκυτάλης στην πρωθυπουργία, οι Τούρκοι έθεσαν σε εφαρμογή το σχέδιό τους με τη γνωστή ιστορία του εμπορικού πλοίου που προσάραξε στη νησίδα Μεγάλη Ίμια λόγω βλάβης και δεν δεχόταν ελληνική βοήθεια με το πρόσχημα ότι βρίσκεται σε τουρκικό έδαφος. Ύστερα ήρθε η φάση με τους γνωστούς «δημοσιογράφους» της Hürriyet να αποβιβάζονται από ελικόπτερο και να κατεβάζουν την ελληνική σημαία που κυμάτιζε εκεί, αντικαθιστώντας την με μια τουρκική, υπό άσχημες καιρικές συνθήκες.

Ο Σημίτης, παντελώς προσκολλημένος στον γερμανικό παράγοντα και δεμένος ολόψυχα στο νέο δόγμα της Παγκοσμιοποίησης, παρά τις διαβεβαιώσεις του Α/ΓΕΕΘΑ Ναύαρχου Λυμπέρη ότι έχει κλειδώσει όλο το Αιγαίο και ότι δεν υπήρχε περίπτωση η Ελλάδα να χάσει τη μάχη, εκείνος ενέδωσε άμεσα στις πιέσεις του ειδικού απεσταλμένου Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ για πάση θυσία ειρήνευση και αμέσως μετά το τραγικό γεγονός της πτώσης του ελικοπτέρου με πλήρωμα τους υποπλοιάρχους Χριστόδουλο Καραθανάση και Παναγιώτη Βλαχάκο καθώς και τον αρχικελευστή Έκτορα Γιαλοφό, **αποσύρει τον στόλο και δέχεται να κατέβει η σημαία μας από την Ίμια**, η οποία είχε αποκατασταθεί στο μεταξύ.

Η εφημερίδα «Το Βήμα» του Λαμπράκη, γνωστή για τις «εκσυγχρονιστικές» της απόψεις περί του κυβερνώντος κόμματος και την έντονη «συμπάθεια» που είχε στον Σημίτη, γράφει χαρακτηριστικά σε άρθρο της δέκα χρόνια αργότερα: *«Οι αξιωματικοί (εννοώντας τον Λυμπέρη κυρίως) αυτοί είχαν μάθει να λειτουργούν με τον Ανδρέα Παπανδρέου, ο οποίος λάτρευε τις συσκέψεις με στρατιωτικούς, τις υπηρεσίες από κλειστές πηγές και τη διαχείριση κρίσεων όπως εκείνη του Μαρτίου του 1987. Ο κ. Σημίτης τους θεωρούσε «ανδρείκους», ξένους στη δική του κουλτούρα και ύποπτους για το στήσιμο παγίδων τις κρίσιμες εκείνες ώρες.»*

Αν πιστέψουμε λοιπόν τις πληροφορίες του «Βήματος», ο Σημίτης προτίμησε να συνθηκολογήσει άμεσα και γρήγορα παρά το γεγονός ότι είχε όλα τα στρατηγικά πλεονεκτήματα με το μέρος του, επειδή...πίστευε ότι οι «στρατηγοί» θα του τη φέρουν και θα επαναφέρουν πίσω τον Παπανδρέου. Μόνο ένα τέτοιο αρρωστημένο μυαλό θα μπορούσε να σκεφτεί κάτι τέτοιο.

Εν πάσει περιπτώσει, η Τουρκία τότε απέτυχε να δημιουργήσει οτιδήποτε, εκτός από τις...εντυπώσεις που προκάλεσε αφ' ενός η απόβαση έξι Τούρκων κομάντος στην μικρή Ίμια και αφ' ετέρου η πτώση του ελικοπτέρου. Εξ' άλλου, η πρώτη κυβέρνηση Κλίντον μέσα στην οποία είχε λάβει χώραν το επεισόδιο αυτό, επέπληξε την Τσιλέρ για την πράξη της υιοθετώντας πλήρως το πρωτόκολλο παράδοσης-παραλαβής των Δωδεκανήσων μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας, πρωτόκολλο το οποίο αναφέρει ονομαστικώς μεταξύ άλλων και τις νησίδες Kardak, δηλαδή τις νησίδες Ίμια, πράγμα που έδειξε ότι η Τσιλέρ μπροστά στη βιασύνη της, δεν έκρινε ορθά στο τι κάνει αλλά και όπως αποκαλύφθηκε αργότερα, είχε ήδη προειδοποιηθεί από τον πρέσβη της Τουρκίας ότι αυτά που ισχυρίζονται οι Έλληνες ήταν ορθά. Ο πρέσβης μπορεί μετά να κατατομήθηκε επειδή «ανακατεύτηκε» εκεί που δεν τον έσπειραν, αλλά η ρετινιά έμεινε. **Επί της ουσίας, όχι μόνο δεν κατόρθωσε η Τουρκία να πετύχει οτιδήποτε σοβαρό, αλλά μπορώ να πω με βεβαιότητα ότι από τότε ακριβώς ξεκινάει και «επίσημα» η αντίστροφη μέτρηση για την ίδια την διάλυση της. Άσχετα αν ο ενδοτισμός των Ελλήνων εθνομηδενιστών της - απροκάλυπτα πλέον - προδοτικής κυβέρνησης Σημίτη, αποδέχτηκε το «γκριζάρισμα» του Αιγαίου και τα...ανύπαρκτα δικαιώματα της Τουρκίας σε εκείνη τη περίφημη Σύνοδο της Στοκχόλμης το 2000. Οτιδήποτε ακολούθησε τότε, δεν ήταν επίτευγμα της Τουρκίας, αλλά του προδοτικού ενδοτισμού του σημιτικού καθεστώτος.**

Για να καταλήξω λοιπόν εκεί που θέλω, να αναφέρω και ότι ολόκληρη αυτή η σκευωρία του κεμαλικού καθεστώτος με αιχμή του δόρατος την Τανσού Τσιλέρ, έφερε αφ' ενός μεν την πτώση της κυβέρνησής της ένα χρόνο αργότερα και αφ' ετέρου, από εκείνη τη στιγμή και μετά, αρχίζει μια μακρά περίοδος αποσταθεροποίησης της χώρας, λόγω της έντονης πλέον διαμάχης που υπήρχε μεταξύ των κεμαλικών και των ισλαμιστών, οι οποίοι ισλαμιστές επεδίωκαν ένα πιο μετριοπαθές πρόσωπο τόσο στην εξωτερική πολιτική, όσο και στην εσωτερική. Ο εκπρόσωπος των ισλαμιστών Νετσεμεντίν Ερμπακάν αντικατέστησε την Τανσού Τσιλέρ αλλά για πολύ μικρό χρονικό διάστημα και μετά οι στρατιωτικοί τον ανάγκασαν να παραιτηθεί λόγω των ισλαμικών του πεποιθήσεων και τον αντικατέστησαν με τον Μεσούτ Γιλμάζ. Όλα τα παραπάνω συνέβησαν υπό την απόλυτη εποπτεία των ΗΠΑ και μάλιστα της ίδιας της CIA, όπως αποκάλυψε η εφημερίδα Cumhuriyet τον Απρίλιο του 2010 μαζί με το σχέδιο «Βαριοπούλα».

Το δεύτερο «περίεργο» κομμάτι που δημιούργησε πολλά ερωτηματικά όσον αφορά την εξέλιξή του, ήταν η «ξαφνική» επικήρυξη από μέρους της Τουρκίας του «κομμουνιστή» ηγέτη του Εργατικού Κόμματος Κουρδιστάν Αμπντουλάχ Οτσαλάν, με το οποίο οι Τούρκοι είχαν μακροχρόνιο πόλεμο και μάλιστα με σημαντικότερες απώλειες. Και λέω «ξαφνικά», διότι μέχρι εκείνες τις ημέρες, υπήρχε μια περίοδος «μορατόριουμ» μεταξύ των δύο πλευρών, ενδεχομένως διότι υπήρχαν οι σχεδιασμοί της Άγκυρας για την κρίση που σκόπευαν να δημιουργήσουν στα Ίμια. Υπενθυμίζω πως στο μεταξύ, οι εκλογές που ακολούθησαν μετά την κυβερνητική αστάθεια έδειξαν ως νικητή τον Μπουλέντ Ετσεβίτ, ο οποίος επανήλθε δριμύτερος έχοντας ως «στέμμα επί κεφαλής» την επιτυχή εισβολή στη Κύπρο το 1974. Μετά λοιπόν την αποτυχία των Ιμιών και την αποκάλυψη του σκανδάλου Σουσουρλούκ (μέσα από το οποίο αποκαλύφθηκαν πολλά τόσο για τα Ίμια, όσο και για τις σχέσεις της Τσιλέρ με την τουρκική μαφία) το κεμαλικό καθεστώς αποζητούσε άμεσα μια «νίκη» για να αποκαταστήσει τη φήμη του και να κερδίσει τη μάχη με τους ισλαμιστές που όλο και μεγάλωνε. Έτσι εξηγείται και η προώθηση Ετσεβίτ στην πρωθυπουργία. Κι έτσι, από τον Οκτώβρη του 1998, ξεκινάει ένα ανηλεές ανθρωποκυνηγητό μεταξύ των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών και του αρχηγού του PKK, το οποίο περνάει στα χέρια των Ελλήνων του σημιτικού καθεστώτος και καταλήγει σε τραγωδία. Τόσο για την Ελλάδα, όσο και για τον ίδιο τον Οτσαλάν. Πολλά γράφτηκαν τότε και επίσης πολλά ειπώθηκαν από διάφορους, σχετικούς και «άσχετους», στα γεμάτα παράθυρα των ελληνικών καναλιών με τις γνωστές «μουσικές υποκρούσεις». Ένα όμως είναι το μεγάλο ερώτημα: Γιατί η κυβέρνηση των ΗΠΑ και η Εβραϊκή ΜΟΣΣΑΝΤ παρέδωσαν τον Οτσαλάν στα χέρια των Τούρκων, τη στιγμή που είχαν επιδιώξει ειρήνη με τους Κούρδους το 1991 και την πέτυχαν; Τι είδους σχέδιο υπήρχε στο βάθος από πλευράς αμερικανοεβραίων, που κανείς δεν μπορούσε να δει τότε;

Η καλύτερη μάλιστα πηγή μέσα από την οποία μπορεί κανείς να αντλήσει πληροφορίες, είναι ο ίδιος ο πρωταγωνιστής της, ο τότε ταγματάρχης και πράκτορας της ΕΥΠ και νύν στρατιωτικός αναλυτής και ιστορικός Σάββας Καλεντερίδης, τον οποίο εγώ προσωπικά θεωρώ έναν αληθινό Έλληνα πατριώτη και έναν ευφυέστατο στρατιωτικό, παρά τον ανηλεή και άνανδρο πόλεμο που δέχτηκε από το σημιτικό καθεστώς.

Όπως αργότερα αποκάλυψε σε κάποιο βιβλίο του ο Καλεντερίδης, υπήρξε ΣΥΜΦΩΝΙΑ μεταξύ της CIA, της ΜΟΣΣΑΝΤ και της ίδιας της κυβέρνησης της Τουρκίας για παράδοση του Οτσαλάν. Σημειωτέον, ότι και οι δύο

υπηρεσίες ήξεραν την πορεία βήμα προς βήμα του Οτσαλάν και τα πάντα γύρω από αυτόν.

Γιατί το έκαναν αυτό;

Ο «επίσημος» λόγος, αν και κανείς από τους δύο δεν τον αποκάλυπτε ευθέως παρά με...υπονοούμενα, φερόταν να ήταν ένα είδος «δώρου» προς στην τουρκική νομενκλατούρα, για δύο λόγους: Ο πρώτος είχε να κάνει με την περιβόητη συμφωνία για ειρήνευση μεταξύ των Κούρδων φυλάρχων Μπαρτζανί και Ταλαμπανί, συμφωνία που υποστήριξαν με θέρμη και οι ίδιοι οι Εβραίοι και ο δεύτερος λόγος ήταν επειδή ήθελαν, φαινομενικά τουλάχιστον, να «σηκώσουν» για λίγο το κεμαλικό καθεστώς το οποίο επί της ουσίας το υπονόμευαν διαρκώς. Γιατί το υπονόμευαν; Μα φυσικά με τους όρους οι οποίοι έπεσαν στο τραπέζι κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων. Κι αυτοί ήταν:

1) Δεν θα καταδικαζόταν ο Οτσαλάν σε καμιά περίπτωση σε θάνατο, ούτε θα του συνέβαινε κάποιο μοιραίο «ατύχημα» κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του. (Όρος ο οποίος ετέθη με ιδιαίτερη ωμότητα και υπό την απειλή συνεπειών)

2) Οι Κούρδοι θα μπορούσαν να πολιτευτούν και θα ελάμβαναν κανονικά μέρος στις εκάστοτε εκλογικές αναμετρήσεις

3) Οι Κούρδοι θα απολάμβαναν δικαιώματα παιδείας, χρήση γλώσσας και αναδιαμόρφωσης της ποιότητας ζωής τους.

Ο πρώτος όρος τηρήθηκε, παρά τα απαίσια βασανιστήρια στα οποία υπεβλήθη ο «Άπο». Οι υπόλοιποι, απλά έμειναν στα...χαρτιά επί της ουσίας.

Οι Κούρδοι ναί μεν απέκτησαν το δικαίωμα του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, αλλά επί της ουσίας πολύ λίγες φορές κατόρθωσαν να φτάσουν στο κατώφλι της Εθνοσυνέλευσης. Μόνο επί Ερτογάν το κόμμα τους συγκέντρωσε το πολυπόθητο 10% και μπήκαν στη Βουλή με τα γνωστά συνεπακόλουθα.

Γιατί τον παρέδωσαν τελικά; Αφού ήξεραν ότι δεν θα τηρηθεί τίποτε εκτός της αποτραπέισης θανατικής καταδίκης; Εκείνες τις μέρες ειλικρινά δεν ξέραμε τίποτε. Σήμερα όμως το ξέρουμε. **Διότι η ΝΕΑ ΤΑΞΗ**

ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ η οποία είχε ήδη πάρει τα ηνία της εξουσίας στις ΗΠΑ, επιθυμούσε ΔΙΑΚΑΩΣ την οριστική ΔΙΑΛΥΣΗ της Τουρκίας.

Και ο Μπίλ Κλίντον με την σύζυγό του Χίλαρυ που βρισκόταν στον Λευκό Οίκο, μετά την ελαίσχυντη υπογραφή τότε του διατάγματος για την ελεύθερη διακίνηση των τραπεζικών κεφαλαίων, άνοιξαν και επίσημα τις πόρτες για την Παγκοσμιοποίηση.

Είναι μάλιστα αξιοσημείωτο ότι ο ίδιος ο Ετσεβίτ σε συνέντευξή του που έδωσε, σχετικά με την «επιτυχία» αυτή της κυβέρνησής του, είχε παραδεχθεί

πως «Ειλικρινά, όσο κι αν το έχω σκεφτεί, ποτέ δεν κατάλαβα γιατί οι Αμερικανοί μας τον παρέδωσαν»! Και υποτίθεται ότι ο τύπος αυτός υπήρξε «μάγος» της τουρκικής διπλωματίας, άξιος φοιτητής του Χένρι Κίσσιγκερ!

Ο Οτσαλάν εν τέλει, ήταν η απόλυτη παγίδα που είχαν στήσει μαεστρικά οι Νεοταξίτες Αμερικανοί και Εβραίοι στους Τούρκους. Οι όροι που επέβαλαν οι Αμερικανοεβραίοι ήταν όλα τα λεφτά. Ο Ετσεβίτ επί της ουσίας, είχε ανοίξει την «Κερκόπορτα» με τα ίδια του τα χέρια αποδεχόμενος τη συμφωνία και ο **μόνος που το κατάλαβε τότε ήταν ο...τέως δήμαρχος Κων/πολης, ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερτογάν, που τότε βρισκόταν φυλακισμένος στο Εσκή Σεχίρ...**

Σημείωση: Εδώ ακριβώς κολλάνε και τα λόγια του Αγίου Παϊσίου, τα οποία εκστόμισε σε μια παρέα νέων προσκυνητών που πήγαν να τον δούν. «...όλα θα γίνουν όπως τα είπε ο Άγιος Κοσμάς. Εμείς θα γυρίσουμε στα χώματα μας. Οι Αρμένιοι θα πάρουν τα δικά τους και οι Κούρδοι τα δικά τους. Έφτασε πια η ώρα. **ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΚΟ ΕΧΕΙ ΗΔΗ ΔΡΟΜΟΛΟΓΗΘΕΙ.** Όλα θα γίνουν όπως θέλει ο Θεός. Πίστη να υπάρχει μόνο και θα χαρούν πολλοί...»

Αυτό ειπώθηκε το καλοκαίρι του 1992. Πώς ο Άγιος Γέρων ΗΞΕΡΕ ότι το ΚΟΥΡΔΙΚΟ έχει ΗΔΗ δρομολογηθεί; Πρακτικά ήταν αδύνατο να ήξερε το τι συνέβη μεταξύ των Αμερικανοεβραίων και τη συμφωνία με τους Μπαρτζανί-Ταλαμπανί αλλά και να το μάθαινε, αυτό δεν σήμαινε επί της ουσίας για τον καιρό εκείνο απολύτως τίποτε. Πώς μπορούσε να ξέρει ό,τι συνεφωνήθη μέσα στα ανήλιαγα δωμάτια της Ουάσιγκτον; Το αφήνω στην κρίση του κάθε αναγνώστη.

«...όταν φύγει αυτή η γενιά πολιτικών και έρθει μια άλλη...»

Ο Ρετζέπ Ταγίπ Ερτογάν, όταν ανακοινώθηκε το πρώτο σαρωτικό αποτέλεσμα για την πορεία του Κόμματος «Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης» (ΑΚΡ) δεν πίστευε στ' αυτιά του. Κυριολεκτικά, δεν μπορούσε να πιστέψει όχι απλά το ότι σάρωσε στις εκλογές του 2002, αλλά κυρίως το ότι νίκησε κατά κράτος το κεμαλικό καθεστώς, που τόσο τον πολέμησε όταν ήταν ακόμη δήμαρχος Κων/πολης. Οι κεμαλιστές που τότε στήριζαν αναφανδόν τον Μεσούτ Γιλμάζ παρά τις μέτριες επιδόσεις του, ποτέ δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ΠΟΙΟΙ ήταν πίσω από αυτή τη νίκη των Ισλαμιστών. Το μυαλό τους στην αρχή πήγε στον Φετουλάχ Γκιουλέν, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς μισό βήμα πιο πίσω από τον Ερτογάν, αλλά δεν τον θεωρούσαν και τόσο

ικανό στο να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για κάτι τέτοιο. Επί της ουσίας, τον είχαν υποτιμήσει, λόγω των χαμηλών τόνων που χρησιμοποιούσε και λόγω του συγκαταβατικού του χαρακτήρα. Αργότερα κατάλαβαν πως πίσω από τον συγκεκριμένο ιμάμη, βρισκόταν η ίδια η CIA και ο αμερικανικός παράγοντας των Νεοταξιτών. Και δεν το κατάλαβαν μόνο αυτοί, αλλά και ο ίδιος ο Ερτογάν και το μόνο που ήθελε να μάθει, ήταν το «γιατί». Θα το μάθαινε, αλλά πολύ νωρίς για να δώσει την πρέπουσα σημασία και πολύ αργά για να μπορέσει να την ανατρέψει....

Αρχές του 2002 επίσης, λίγο πριν από τις τουρκικές εκλογές, έρχεται ένα βιβλίο από τις εκδόσεις «Νέα Θέσις» που ανέτρεπε, όλα όσα ξέραμε τότε ως Ιστορικοί αλλά και αναλυτές της Γεωπολιτικής. Συγγραφέας του, ο γνωστός

Διεθνολόγος - Αναλυτής και πρώην ειδικός απεσταλμένος στο ΝΑΤΟ Αθανάσιος Στριγάς και ο τίτλος του βιβλίου ορθός και...κοφτός:

«Ο διαμελισμός της Τουρκίας»!

Θυμάμαι σχεδόν πεντακάθαρα, το πόσο εξεπλάγην όταν, περνώντας μπροστά από τη βιτρίνα του βιβλιοπωλείου «Ιδέα» στη Σόλωνος (δεν υπάρχει πλέον), αντίκρυσσα σχεδόν με διάπλατα ανοικτά στόμα και μάτια, τον τίτλο αυτόν και δεν πίστευα σε αυτό που έβλεπα και διάβαζα. Φανατικός αναγνώστης του Στριγά τότε, δεν είχα αφήσει βιβλίο δικό του που να μην το είχα διαβάσει και τον εκτιμούσα ιδιαίτερα, διότι ό,τι έγραφε, το τεκμηρίωνε με τρόπο που δύσκολα μπορούσε κανείς να το ανατρέψει. Και επί πλέον, το «επίσημο» ελληνικό κράτος, ουδέποτε διανοήθηκε να τα βάλει ανοικτά με τον συγκεκριμένο συγγραφέα και επιστήμονα, διότι ως μέλος των Αναλυτών του ΝΑΤΟ, ήταν σε θέση να γνωρίζει πολλά, αλλά και να κρατάει αρχείο για περισσότερα. Ο Στριγάς ξεσκέπασε με γδούπο το αληθινό πρόσωπο όλων των κυβερνητών της τελευταίας εξηκονταετίας στο αλήστου μνήμης βιβλίο του «Η Μαύρη Βίβλος των Ελλήνων Πολιτικών» που είχε κυκλοφορήσει στις αρχές του 1981. Και τα γραφόμενά του, αποδείχθηκαν αργότερα και στην πράξη, όταν η Ελλάδα εισήλθε σε εκείνη την απόλυτη περιπέτεια της κρίσης των μνημονίων, όταν και αποκαλύφθηκαν τα πάντα για τους πάντες. Ο συγγραφέας τότε χαρακτηριζόταν ως... «γραφικός», «μπουρδολόγος», «φαντασιόπληκτος»... Ακόμη και προβοκάτορας. Μέχρι

και «πρακτορίσκο» των Αμερικανών τον είχε χαρακτηρίσει τότε ο «Ριζοσπάστης», όταν είχε βγάλει τα...άπλυτα στη φόρα του Χαρίλαου Φλωράκη ή Καπετάν Γιώτη του αδελφοκτόνου «Ελληνικού Δημοκρατικού Στρατού».

Σας πληροφορώ πως το βιβλίο αυτό απαξιώθηκε ΠΑΝΤΕΛΩΣ από όλους σχεδόν τους Έλληνες. Όχι μόνο γιατί τότε η Τουρκία εμφανιζόταν από όλα τα ελληνικά ΜΜΕ ως η..παντοδύναμη χώρα, ο «χωροφύλακας» ή ο «σερίφης» της περιοχής και η ακλόνητα πρωτοκλασάτη επιλογή των ΗΠΑ ως η εμπροσθοφυλακή του ΝΑΤΟ, αλλά και διότι τόσο τα γεγονότα των Ιμίων, όσο και η παράδοση του Οτσαλάν στους Τούρκους από τις ΗΠΑ και Ισραήλ μέσω Ελλάδας, ήταν ακόμη νωπά και οι πληγές που είχαν ανοίξει δεν είχαν ακόμη κλείσει εντελώς. Επομένως, κάθε σκέψη ή στοχασμός που να περιείχε μέσα του την φράση «Διάλυση της Τουρκίας» χαρακτηριζόταν αμέσως ως ...αφελής παράνοια στην καλύτερη περίπτωση. Στη χειρότερη, απλώς ηλιθιότητα. Τόσο ακραία ριζοσπαστική και απίθανη θεωρούνταν τέτοια σκέψη. Κι όμως, ο Στριγάς δεν έκανε τίποτε περισσότερο παρά να...αναλύει μέσα στο βιβλίο του τα πραγματικά σχέδια της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η οποία μετά τα τραγικά γεγονότα της 9ης Σεπτεμβρίου του 2001, είχε ανάψει στο φούλ τις «μηχανές» για την πλήρη υλοποίηση των σχεδίων της.

Μέχρι και λίγο πριν την εμφάνιση στα πολιτικά πράγματα της Τουρκίας των ισλαμιστών του ΑΚΡ, πράγματι και εκ των γεγονότων συναγόμενα, οι διαθέσεις της Δύσης δεν κρυβόταν. Από τα μέσα της δεκαετίας του 90, οι δυτικοί (και ιδιαίτερα η κυβέρνηση Κλίντον) πίεζε τις τουρκικές κυβερνήσεις (ή μάλλον πιο σωστά την κεμαλική νομενκλατούρα) για εισαγωγή της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή (πλέον) Ένωση. Φυσικά, αυτό απαιτούσε ένα βουνό ολόκληρο από μεταρρυθμίσεις, οι οποίες εκ των πραγμάτων και με βάση τη δομή του κεμαλικού μορφώματος, ήταν εξαιρετικά δύσκολο να προχωρήσουν. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις είχαν ως στόχο την πλήρη ελευθεριοποίηση της κοινωνίας αλλά και της κρατικής εξουσίας, η οποία βρισκόταν να ισορροπούσε μεταξύ «δημοκρατίας» και ολοκληρωτισμού. Και πώς αλλιώς να μη συνέβαινε αυτό, εφ' όσον το κρατικό αυτό μόρφωμα δεν είχε ουσιαστική συνοχή. Ήταν ένα κράμα από αιώνων υπόδουλους λαούς, το οποίο «ένωνε» μια κοινή θρησκεία κι αυτή όχι ακριβώς στα ίδια στερεότυπα. Υπήρχαν σουνίτες, αλεβίτες και σίτες μουσουλμάνοι, χριστιανοί μουσουλμανοποιημένοι (κρυπτοχριστιανοί) και με πολλές κοινωνικές ανισότητες, αναλφάβητοι σε μεγάλο ποσοστό πολίτες (κυρίως αυτοί της Ανατολίας) κλπ. Και φυσικά οι Κούρδοι, η μεγάλη πληγή του κεμαλικής

εμπνεύσεως μορφώματος. Εάν τελικά βρισκόταν η οδός που θα οδηγούσε σε ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις σε όλες τις βαθμίδες και ένας εκσυγχρονισμός ευρωπαϊκού τύπου, η Τουρκία μέσα σε λίγα χρόνια θα είχε διαλυθεί στα εξών συνετέθη. Παρ' όλα αυτά, οι κεμαλιστές φλέρταραν στενά με την ιδέα του να γίνουν ισότιμα μέλη μιας τέτοιας Ένωσης, όπως η Ευρωπαϊκή. Όχι φυσικά διότι ενστερνίζονταν αξίες και ιδέες, αλλά μόνο για...οικονομικό «πλιάτσικο».

Το «σχέδιο» των κεμαλικών ήταν περίπου αυτό:

- 1) Εισαγωγή στην ΕΕ με ένα μίνιμουμ μεταρρυθμίσεων, κυρίως στο χώρο της Δικαιοσύνης.
- 2) Μιας κάποιας μορφής «ανεξιθρησκεία» η οποία θα επέτρεπε πχ στους κρυπτοχριστιανούς να...βγούν από τις «κατακόμβες» τους αλλά και στους Αλεβίτες να μην αποκαλούνται πλέον μουσουλμάνοι αλλά...Αλεβίτες.
- 3) Ένας σταδιακός εκδημοκρατισμός με την εισαγωγή στην πολιτική σκηνή κομμάτων με διαφορετικό από τους κεμαλιστές εθνολογικό ή ιδεολογικό πρόσημο, όπως η κομμουνιστική Αριστερά, η κουρδική πολιτική κίνηση κλπ αλλά με ασφυκτικό «έλεγχο» τέτοιο, που να είχαν πρόβλημα όλοι αν κανείς εξ αυτών ξεφύγει από τα στενά κεμαλικά όρια και
- 4) Τον πλήρη εκσυγχρονισμό της τουρκικής οικονομίας, η οποία μέχρι εκείνη τη στιγμή, ήταν απολύτως ελεγχόμενη από το κράτος.

Επί της ουσίας δηλαδή, κάποιες επιφανειακές «μεταρρυθμίσεις», οι οποίες θα μπορούσαν να επιτευχθούν έστω και με λεπτές κόκκινες γραμμές με απώτερο σκοπό τα τεράστια οικονομικά ωφέλη που θα αποκόμιζαν από την ίδια την ΕΕ. Ζεστό χρήμα μέσω εκσυγχρονιστικών «πακέτων» από τα ευρωπαϊκά ταμεία, ελεύθερη διακίνηση εργαζομένων, προσέλκυση βιομηχανικών επενδύσεων από τα οικονομικά ισχυρότερα κράτη της Ένωσης (Γερμανία, Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία) και μετά...έχει ο ...Αλλάχ για πραγματικές και ουσιαστικές αλλαγές. Οι δυτικοί όμως γνώριζαν πάρα πολύ καλά τις τουρκικές προθέσεις. Και ορισμένα κράτη, όπως η Γαλλία, η Αυστρία, η Ολλανδία, η Βρετανία, ακόμη και η ίδια η Γερμανία, είχαν σοβαρές επιφυλάξεις για την τελική στάση των Τούρκων. Δεν ήταν άλλως τε και ...ξένοι εντελώς! Γνώριζαν τι σήμαινε Τούρκος, αιώνες τώρα. Η ΝΤΠ όμως που έχτισαν μεθοδικά οι ελίτ των τραπεζιτών και των πολιτικοτεχνοκρατών, δεν είχε ακριβώς τις προθέσεις των ευρωπαίων. Είχε άλλους σκοπούς...

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Στο δεύτερο μέρος της μελέτης θα δούμε με ποιά μορφή ήθελε η ΝΤΠ την Τουρκία, γιατί στο τέλος αποφασίστηκε η οριστική εξαφάνιση της, πώς κέρδισε προσωρινά την παρτίδα ο Ερτογάν, ποιοί θα είναι οι τελικοί ... «εκτελεστές» της Τουρκίας, ο ρόλος της Ελλάδας και των Βαλκανίων, ο γενικότερος επανασχεδιασμός της περιοχής που ονομάζεται «Νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ» καθώς και τα διαπλεκόμενα συμφέροντα των ισχυρών παικτών στην Ανατολική Μεσόγειο.

Πύρινος Λόγιος
sergioschrys@outlook.com

